

Am plecat cu tata după bufnițe
într-o seară de iarnă, târziu,
cu mult după ora la care
ar fi trebuit să mă duc la culcare.
Nu se simțea nicio adiere de vânt.
Copacii împietriseră
ca niște statui uriașe.
Iar luna era atât de strălucitoare,
că lumina tot cerul.
Undeva în spatele nostru am auzit
șuieratul lung și înfundat al unui tren,
ca un cântec foarte, foarte trist.

Îl auzeam prin căciula groasă de lână
pe care mi-o trăsese tata
peste urechi.

De undeva de la o fermă,
un câine a început să latre ca răspuns
la șuierat, și apoi
îi s-a alăturat încă unul.

Cântecul trenului și al câinilor
a ținut mult de tot.

Iar când glasurile li s-au stins
în cele din urmă,
s-a așternut o liniște ca de vis.

Eu și tata ne îndreptam
spre pădure.

